

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

Agigea, simbolistica unui ciclu de evoluție

După anul 1976, când pe platoul de lângă Pescăria din Agigea se puneau bazele Stațiunii de Cercetare a Surselor Regenerabile de Energie, ca filială a ICPE București, în timp, denumirea locală a zonei s-a schimbat din „La Pescărie” în „La Eoliene”... Aici s-au elaborat și testat, în cadrul unor proiecte demonstrative, în condiții reale de funcționare, o multitudine de produse și tehnologii din domeniul noilor surse de energie, privite, la început, cu multă neîncredere, demersul românesc fiind printre primele din lume. De altfel, după confirmarea rezultatelor acestor cercetări la nivel global și apariția unei noi industrii energetice, sunt deja publicate istorii ale acelor vremuri, unele disponibile și în formă electronică. (https://www.researchgate.net/publication/319159820_Realizari_ICPE_in_domeniul_surselor_regenerabile_de_energie)

Acum, când peisajul omenirii este împânzit de păduri de generatoare eoliene și câmpuri de panouri fotovoltaice, bătrâna stațiune continuă să existe ca un martor al istoriei, având și o minicentrală solară proprie.

Un alt fapt semnificativ pentru zonă l-a reprezentat dezvoltarea Portului Constanța Sud-Agigea, accesul spre acesta făcându-se prin șoseaua care ducea spre feribot, care trecea chiar pe lângă Stațiunea de Cercetări, de unde și denumirea locală a căpătat un nou simbol „Drumul spre feribot”. Mulți ani au tot trecut pe acolo, zi și noapte, camioane cu cereale, lemne, fier vechi etc.

Astăzi, și acest simbol se stinge, noul drum spre port fiind chiar **Autostrada A4**, care are unul dintre capete tocmai în cea mai mare poartă navigabilă a țării.

Cum Agigea este pe litoral, nici nu se putea ca să nu se ajungă și la proiecte din domeniul turismului, mai devreme sau mai târziu. Astfel, a apărut pe locul fostei pescării un restaurant de lux, deschis tot timpul anului, „**Pescăria lui Matei**”, specializat în produse pe bază de pește. Ca să vedeți ce drum lung, simbolic, este între „La Pescărie” și „La Pescăria lui Matei”!... Acum, așa este cunoscut locul.

Ioan GANEA-CHRISTU

RĂSĂRITUL

Am articulat intenționat „Răsăritul”; pe de o parte, timpul mi-o impune prin ireversibilitatea lui, pe de alta, forma și întreg spectacolul unic în care ni se descoperă numai nouă, pământenilor și fiecăruia dintre noi în alt fel, ca loc și unghi de participare în culisele amfiteatrului; abia la urmă las subiectivitatea spectatorului, cu sensibilitatea acestuia.

Răsăritul, deschiderea ochiului vieții pe Pământ, deschidere veșnică (sau ba?), dar cu siguranță, unică în felul ei. De aceea nu caut să-l descriu așa cum îl simt în dimineața aceasta și în locul acesta.

Îl trăiesc și mi-l acumulez peste alte răsărituri care, de fiecare dată, mi-au părut fascinante.

Este vorba de un răsărit la mare care n-ar fi avut atât farmec dacă aceasta ar fi fost liniștită, adormită ca un lac încălțat în malurile lui strâmte...

Câtă energie în invazia infinitelor hoarde de apă în lupta cu stabilopozii și digurile opuse de om în apărarea nisipurilor plajei! Marea neobosită saltă continuu peste ele urlând de durere că nu mai poate mângâia țărnul în vuetul de-o veșnicie.

Cândva, îmi căutam un loc retras și „discutam” cu Marea despre una, despre alta... Și parcă îmi răspundea ca o muză, sugerându-mi versuri pe care le semnam cu numele meu:

În fiecare val găsești / O undă de iubire. / De nu-ți dau timp / Să te gândești / La trista ei zdrobire / E că-n veșnicul meu cânt / Din pulsul ce mi-l îndrăgești / Respiră o dulce amintire... ș.a.m.d.

Fiecare avem dreptul să personificăm această forță a naturii cu valurile, soarele și țărnițele ei, să o comparăm cu fel de fel de născociri, s-o iubim sau s-o urâm, să intrăm în ea sau nu... Pentru că e Marea noastră, așa cum e, și e mare lucru (numai de nu s-ar răzbuna pe noi și pe reziduurile noastre cu care îi sufocăm pânțele).

Cu toate că e zgomotoasă, e liniștitoare și face o pereche perfectă cu Soarele pentru care m-am sculat devreme să-l surprind... făcându-și milenarul tabiet.

Rămân la suflarea valurilor, la stingerea lor neobosită și puternică pe țărnițele în care sfarmă fără milă castelele de nisip și cazematele construite de turiști cu atâta trudă...

Iată că ochiul roșu de deasupra valurilor, perfect circular își vede de ciclul său cotidian, fără să se sinchisească de frământările mele.

Pe mâine, la un nou RĂSĂRIT!

Dar răsăritul din vara aceasta m-a determinat să completez, cu ceva mahnire:

Centenar UNIREA MARE –

Azi - o mare DEZBINARE...

În vara asta ne-a plouat

ÎNSUTIT, de ... ne-a secat!

Cornelia Violeta POPESCU

Te caut

Tatălui meu

Te caut, tată, 'n orice slovă,
Te caut până și în vis,
Când te zăresc în paradis
Sau în sclipiri de supernovă.

În ochi, cu un buchet de roze,
Răsfir ades goblenul ros,
Împovărat de praful gros,
Pe chipul tău depus, în poze.

Adeseori te rătăcesc
În scâncetele vântului
Și-n țărâna pământului
Îmi pari că parcă te zidesc.

Crâmpie de-amintiri se-nchid
Prin lacătul trecutului,
Dar sub lumina dorului
Îmbrățișările-ți deschid.

O clipă, te-am găsit la Bocșa,
Dar iarăși, tată, te-am pierdut,
Mereu o iau de la-nceput
Sperând că vei deschide ușa!
Te caut!

Apariții recente

Constantin ENESCU JUNGLA MODERNĂ

Editura Amanda Edit

Iulian POPESCU

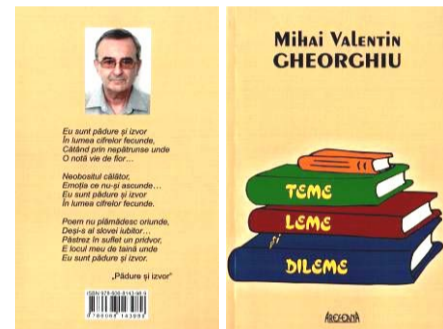
PRIVIRE PRIN CORTINA DE FIER

Editura SITECH, Craiova

Marilena DUMITRESCU LABIRINTUL VIEȚII

Editura Amanda Edit

Constantin MIRONESCU EUTERPE, MON AMOUR

Editura Amanda Edit

Mihai Valentin GHEORGHIU TEME, LEME ȘI DILEME

Editura AREFEANA

Revista CRONOS Nr. 4 (39) / 2018

Revista BOGDANIA Nr. 49-50 / 2018

Revista GÂNDUL ANONIMULUI Nr. 65-66 / 2018

Corneliu CRISTESCU

SUSȚINERE LA SLĂNIC

Duminică am fost un pic,
Să fac o baie la SLĂNIC.
Desigur, n-a fost chiar așa,
Căci am făcut vreo câteva...

Băut bere, stat la soare,
Tratat și pielea cu sare.
Făcut sport - c-am înnotat -,
Tot în SLĂNIC am și-noptat.

Iar stat la soare, iar bronzat,
Natura-ntreagă-am admirat.
Ceva făr' de-așemănare
Precum muntele de sare!

Am înnotat precum am vrut,
Fiind de sare ...susținut.
E bine-n viață, chiar așa,
Să te susțină cineva!

În viață, poate n-ați știut,
Am fost continuu susținut.
Chiar și-acuma se mai crede
Că mă susține ...ARHIMEDE!

Gheorghe INDRE

Alcătuiri

Din bogăția verdelei de primăvară din grădini
Mătăsoș, odihnitor, înmiresmat și viu
Strâng cu privirea pâlcuiri de lumină
Încorporată-n frunze, floricele și tulpini

Din piatra seacă-a drumului de munte
Ce-nchide-n ea comori de minerale
Adun în gând, pășind memorii seculare
Lăsate de la trăitorii ce au trecut pe cale

Din strălucirea stelelor pe boltă
Ce seamănă-ntunericul cu măreție
Adun visări și ademeniri de spații
Și slavă pentru a câmpului recoltă

Din prețioase ore înșorite ale zilei
Ce-nchid în ele frumusețea vieții
Culeg încă din zorii dimineții
Entuziasme, bucurii, tristeți și mulțumiri

Din toate fac buchete de istorii fără rime
Deschise în culori, în forme, în cuvinte
În armonii și tonuri de magie și simțire
Pentru a le lăsa celor ce urmează în viitorime!

Iulian POPESCU

SURGHIIUNIT LA O MĂNĂSTIRE... DE MAICI!

(fragment din romanul apărut la Editura „SITECH”, Craiova, 2013)

[În anul 1848 Milică, țâcovnic într-o comună din Mehedinți, un om foarte puternic, a plecat călare spre București ca să cunoască țara.]

Și iată-l ajuns la Polovragi, la mănăstire. A coborât de pe cal, l-a deshămat și l-a lăsat să pască pe o poiană lângă mănăstire, unde mai pășteau câteva vaci, niște oi și niște capre. Apoi, cu calabalăcul în spinare, a intrat pe poarta deschisă a mănăstirii și și-a pus lucrurile la umbra unui copac. Sub alt copac apropiat stăteau la taclale câteva călugărițe.

- Prea-cuvioaselor, nu vă deranjez dacă stau și eu aici?

- Orice suflet este binevenit în locașul Domnului. Doar pe poartă scrie: „Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului”.

- Pot să intru în biserică să mă închin și eu?

- Foarte bine faci, maică, încercând să te cureți de păcatele de dincolo de gardul nostru.

Doar mireni mai fac păcate din pricini nu prea creștinești... Intrarea e liberă, ușa e deschisă mereu pentru toată lumea.

Milică, deh, țâcovnic, intră în biserică și se închină după ritualul știut. Nu era nimeni în biserică, numai liniștea care, parcă, te curăța de rău, ridicându-ți sufletul spre cer. Oarecum mai liniștit, ieși din biserică, se întoarse la bagajul lui, întinse pătura pe iarbă și se lungi. Nu voia să doarmă, nefiind obosit, așa că privea spre cer printre frunzele copacului ce-i ținea umbră. Și era tare plăcut. Câte o rază de soare sprintară se mai strecura, prințând un gol când se mai mișcau frunzele și-l mângâia pe față. Plăcut, tare plăcut. Între timp maicile își vedeau de sporovăiala lor. Nu că ar fi vrut să asculte, însă, vrând nevrând, Milică auzea perfect discuția lor. Tocmai vorbea o soră care, după glas, era sigur cântăreață la strană.

- Cuvioșile voastre, aș vrea să vă spun visul meu de acum câteva nopți. Acum câteva zile, când se pusese vântul acela de parcă era o vifoniță de iarnă, dând semne de vremeire, am ieșit din curte mergând cu cofa după apa aceea bună de la fântâna de sub stejar, care parcă e mai bună decât a noastră de aici. Ei bine, pe pajiștea aceea ce duce la fântână era un zdrăhon cu un car tras de doi boi roșcați, solizi. Luase un car de lemn din pădure, iar acum cobora cu carul. Dar în loc să împiedice roțile din spate, doar cobora pe o coastă pieptișă, omul a zis că poate coborî așa, toată încărcătura carului urmând a fi ținută de coamele boilor pe care le presa jugul. Boii au ținut ei cât au putut, însă carul greu tot împingea, așa că au luat-o și ei mai repede. Cum s-a făcut, cum nu s-a făcut, iată însă că unul din boi l-a călcat pe zdrăhon pe un picior. Omul a început să urle, boii au luat-o lateral, carul răsturnându-se, rupându-se și osiile. Precuvioaselor, ce mi-au auzit urechile a întrecut tot ce puteam eu bănui la acești necredincioși. Și parcă înadins, fiind aproape de această sfântă și Dumnezeiască mănăstire, a înjurat în special cu cele sfinte. V-aș spune cum zicea, dar, Doamne iartă, o fi vreun păcat să vă zic aceste necuviințe.

- Fugi păcatelor, nu mai cobo! Nu se cade să auzim asemenea vorbe!

- Ba spune, măicuță, ca să vedem și noi până unde poate ajunge mișelia oamenilor.

- Ei bine, vă spun, dar nu toate înjurăturile, ci doar obiectele înjurate. Ce mai, iată: mucenici, grijania și spovedania, prescurea, paște, cristoși și altele asemenea. A întrecut în răutăți și pe dascălii dracilor!

- Doamne, iartă-!

- Parcă ziceai ceva de un vis.

- Păi stați să vedeți, că de aici mi s-a tras visul. În vis, în noaptea ce-a urmat, se petrecea exact scena cu carul răsturnat și cu înjurăturile. Iar eu am simțit deodată că sunt vinovată că am auzit. Dar ce puteam face? Oricum, mă simțeam vinovată. Și deodată, văd că în drumul meu spre fântână mă urmărește Necuratul. Da, da!

- Și cum arăta?

- Luase forma unei capre, care foc, nevoie, se ținea după mine. Am încercat să merg mai repede, deși era coastă, capra după mine. M-am suit în acel alun de lângă potecă, capra s-a sprijinit pe picioarele dinapoi, iar pe cele dinainte le îndreptase spre mine, în alun. Văzându-mă la mare ananghie, am început să țip. Și atunci... m-am trezit. Eram tare speriată, noroc cu nea Costică, suflet pașnic, care se culcase lângă mine, iar acum mă mângâia pe picioare...

(continuare în numărul următor)

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

dorință simplă

mai am nevoie de puțină înserare pentru a-mi rodi o mână printre ramurile lui sau pentru a mă ascunde pentru totdeauna în ochiul lui iubire

zic

la ce-mi trebuiau acele construcții înălțate continuu te-ntreb zborul rămâne acolo la locul lui de ce credeai că dispăre te-ntreb lasă distracția pregătește motorul altul tot pentru mine nu te-ntreb

alungare

aș fi numărat din nou umbrele zgomotului aceluia surd și auzeam doar muzica dintre ele refuzam să văd răul pe care-l făceau deliberat răul deliberat doar răul

Constantin-Nicolae GAVRILESCU

ASTĂZI FACEM LEGĂMÂNT

Se rostogolește astrul zilelor înfierbântate, umbrele de la crepuscul par a fi înaripate, ingeri negri dau fioruri sufletelor întristate, năluci tainice în zboruri au puteri nelimitate.

Întunericul domnește peste lumea-ndurerată, suferința-i scormonește lăsând-o paralizată, fără de nicio speranță agonia-i prelungește, plutind în nesiguranță, durerea se adâncește.

Sumbre vești de după colțuri zvonuri de globalizare, mii de oameni prinși în lanțuri sclavi la porți imaginare, planuri de-nrobire-n masă, uneltiri nerușinate, lugubre fețe-n grimasă pregătind asasinat.

Timpu trece-ncet, se scurge, soarele răsfăț zarea, noaptea de coșmar se stinge și dispăre disperarea. Neam de daci cu frunte lată suntem toți pe-acest pământ, vom conduce lumea toată, astăzi facem legământ.

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Corector: Cornelia Violeta POPESCU
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.
Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro

Ovidiu TUȚUIANU

premiat în S.U.A.

În cinstea Centenarului Marii Uniri a Românilor, Societatea Academică de Științe și Arte „Dr. N. Andronescu Eternitatea – S.U.A.” a lansat în 2017-2018 cel de „AL VIELEA CONCURS MONDIAL DE CREAȚIE”. Concursul s-a bucurat de o largă participare internațională și s-a desfășurat pe o mare diversitate de secțiuni tematice care au inclus printre altele: POEZIE; PROZĂ; TEATRU; CRITICĂ ȘI ISTORIE LITERARĂ; ISTORIE; ECONOMIE POLITICĂ; MATEMATICĂ; FIZICĂ; CHIMIE; MEDICINĂ; ȘTIINȚE DE FRONTIERĂ; INGINERIE; CREAȚII MUZICALE; FILOSOFIE; INVENȚII ȘI INOVAȚII; ASTRONOMIE; COSMOLOGIE. Scopul acestei competiții de „magnitudine americană” este de a onora cei 100 de ani de la Marea Unire a Românilor. Organizatorii evenimentului de largă amploare au fost: Dr. Nicholas Andronescu – Editura Lumina, Colegiul de matematică și fizică, Connecticut (S.U.A) și Academician Nicolae Dabija – redactor-șef la revista „Literatură și artă”, Chișinău (Republica Moldova).

În urma participării la concurs, cu lucrarea **Proporția de aur în opera eminesciană**, dl. ing.dipl. Ovidiu TUȚUIANU - membru al AGIR și al Cercului Scriitorilor Ingineri *Literar ing* a obținut la secțiunea „MATEMATICĂ APLICATĂ”, premiul II (premiul I nefiind acordat). Redacția *Literar ing* îl felicită pe dl. Ovidiu TUȚUIANU pentru această performanță care onorează nu numai persoana, ci și țara pe care o reprezintă și îi dorește noi succese în viitor!

Centenarul inginerilor (1918-2018)

Motto:

La 12 august 1918 a avut loc la Iași Adunarea generală de constituire a AGIR

La Iași, în plin război s-au întâlnit Ei, ingineri români din vechea țară. Și de acord cu toții-au stabilit Să se unească-n veci întâia oară.

În august, uniunea s-a produs (Eveniment de mare bucurie). Dar a venit decembrie și-n plus, S-a realizat o Mare Românie!

Apoi ei, inginerii, au lucrat, Pe timp de pace și în conflagrații, Ca să asigure neîncetat, Facilități de trai la toți contrații.

Și iată, inginerii din prezent, (Să nu vă prindă o mirare mare), Cu realizări la „ziua” sau latent, Serbează astăzi două centenare!

Nicu DOFTOREANU

TANGOU DE CĂLIT CUGETUL

Când rămân singur cu mine

Mă vorbesc numai de bine, Însă mă bărfesc la greu Și atunci parcă nu-s eu, Când sunt prins într-o mulțime, Unde nu mă simt prea bine! Dar,

...fiindcă nu sunt ateu, Fără niciun Dumnezeu Ce-aruncă vorbe la greu, Mă opresc și îmi doresc Cu viața să mă-ntălnesc Pentru a gusta momentul Când apare sentimentul Pe care-o să-l folosesc Mereu

...după ce mai cresc, Fără să mă mai căiesc! Fiindcă, poate dau la spate ...Cugetul călit de șoapte Ce ne denigrează visul Rămas singur cu plictisul Care mai mereu revine

Când rămân singur cu mine!

Cristian MARINESCU

Glasul viorii...

Rămâne în urmă, Violetul portret Plouă, plouă discret!

Umbră pierdută a unei fecioare, se vede în zare!

Concret și complet se scutură norii de glasul viorii!

Se-aude un zumzet, în minte mi-a rămas fermecatul tău glas!

Viorel MARTIN

Unui elev modern

El matematica-nvățase Și îl întreb și eu, discret: Cât fac, băiete, șase-ori șase? Păi..., să mă uit pe internet!